

זה משהו בדם

צו הרחקה

אני נכנסת למכונית ומתניעה.
אין לי צורך באפליקציה כזו או אחרת –
את הדרך אני כבר מכירה.

אני מתחילה בנסיעה.
ברקע מתנגן שיר מלחן של יונה וולך.
אני שרה עם הזמרת את המלים שקראתי בספר.
אני נוהגת בבטחה –
כאלו שאני חוזרת הביתה אחרי יום ארוך.
כאלו שמיישהו מחכה לי בסוף הנסיעה.
לאחר חמש דקות אני מגיעה
אני לא חונה אלא
עושה כמה סיבובים ליד ביתה.
יש עבודות בכביש אז אי אפשר לחלף ישר
אל מול ביתה.
אני חונה לא קרוב אבל גם לא רחוק.
אני מתקרבת לשער בהסוס שמהול בבטחון.
יש לי תשובה מוכנה אם מיישהו יחלף וישאל
מה אני עושה כאן.
עד עכשו לא נתקלתי באף אחד.

אני עומדת מול השער שלפעמים
נראה לי ירק ולפעמים
נראה לי כחל.
שם משפחתה חקוק עליו
בעברית ערבית ואנגלית –
הוכחה נוספת לכמה היא נאורה וטובה ומשלמת.
אני עומדת מול השער כמה דקות:

מִסְפִּיק זְמַן כְּדֵי לְקוֹת שְׁהַשְׁעַר יִפְתָּח וְהִיא תוֹפִיעַ.
מִסְפִּיק זְמַן כְּדֵי שְׁהַשְׁעַר לֹא יִפְתָּח וְהִיא לֹא תִרְאֶה אוֹתִי כָּאֵן.

אֲנִי תַמִּיד מִשְׁאִירָה מִשְׁהוּ קֶטֶן:
סִימְנִיָּה אוֹ גְלוּיָה שֶׁקִּבַּלְתִּי כְּשֶׁקִּנִּיתִי סְפָרִים.
מִשְׁהוּ קֶטֶן מִמֶּנִּי שֶׁהִיא תִדַּע שְׁאֲנִי הִשְׁאֲרִיתִי.
מִשְׁהוּ קֶטֶן שֶׁלֹּא תִהְיֶה לָּהּ הוֹכָחָה בְּרוּרָה שֶׁהִגִּיעַ מִמֶּנִּי.

כָּל הָעֵנִין נִמְשָׁךְ רַק כַּמָּה דְקוֹת.
אֲנִי חוֹזֶרֶת לְמִכּוֹנִית וְלִשִׁיר הַמִּלְחָן שֶׁל יוֹנָה וּוֹלָךְ.
אֲנִי עוֹשֶׂה עוֹד כַּמָּה סִיבּוּבִים סְבִיב בֵּיתָהּ.
אַחֵר כֵּךְ אֲנִי נוֹהֶגֶת הַבֵּיתָה בְּמִשְׁךְ חֲמִשִּׁים דְקוֹת נּוֹסְפוֹת
עַד לַפֶּעַם הַבָּאָה.

אַף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ הֵיכָן הָיִיתִי
וּמִי שֶׁשׁוֹאֵל מִקַּבֵּל שֶׁקָּרָה כְּתִגּוּבָה.
זֶה יַחֲלֶף מַעֲצָמוֹ
אוֹ שׁוֹה לֹא יַחֲלֶף
וְהִיא תִרְאֶה אוֹתִי שֶׁם לֵיד בֵּיתָהּ.
כֵּךְ אוֹ כֵּךְ זֶה יִגְמַר בְּשִׁלָּב כָּלִישְׁהוּ
הַשְּׂאֵלָה אִם תִּהְיֶה מְעֻרְבֶת בָּזֶה מִשְׁטָרָה.

שקרנית טובה

אני אומרת להם את מה שהם רוצים לשמוע.
אני מתגלה לעצמי כשקרנית טובה.
כן, אני אומרת בהנהון,
במקרה של מחשבות אבדניות או סכונ לפגיעה עצמית,
אמר. –

חמש דקות לאחר מכן אני נעולה בשרותים,
חותכת את עצמי עם סכין שגנבתי מהמטבח.
אי אפשר לסמוך עלי, אני חושבת לעצמי
וממשיכה לחתוך.

הדם נוזל, מכתים את תחתוני.
אי אפשר שלא להרגע.
זה משהו בדם, אני אומרת לעצמי
או בתחושת השליטה.

גזם

אָבִי אוֹחֵז בְּמִזְמֶרָה שְׁמִשְׁמִיעָה קוֹל מִתְכַּתִּי.
אָבִי גֹזֵם אֶת כָּל עֲנָפֵי הָעֵץ הַמְשֻׁפְּחָתִי.
הָעֲנָפִים נוֹפְלִים אֶחָד אֶחָד לָאֲדָמָה.
הָעֲנָפִים נוֹפְלִים אֶחָד אֶחָד וּבִדְמָמָה.

וְלִי נוֹתֵר עֲכָשׁוּ רַק לְהִבִּיט בּוֹ מֵהֶצֶד
וְלִי נוֹתֵר עֲכָשׁוּ רַק לְהִבִּין אֵיךְ וְכִיצַד
הָאֲדָמָה כָּלָה כְּסֻתָּהּ עָלִים וְעֲנָפִים.
צִפִּיתִי בְּאָבִי, בְּעֲנָפִים נְעֻרָפִים.

נִגְרַף הַגֶּזֶם, הַגֶּנֶה חֲזָרָה לְקַדְמוּתָהּ.
הַגֶּזֶם נֶאֱסָף וְאֵין כָּל זָכָר לְתִמּוּתָהּ.
הַגֶּזֶם נֶאֱסָף לְתוֹךְ שִׁקִּית אֲשֶׁפָּה שְׁחֹרָה

אֶךְ בְּשִׁקִּית שָׁכַן לוֹ חוֹר וְהָעֵלִים דָּלְפוּ,
אֶךְ בְּשִׁקִּית שָׁכַן לוֹ חוֹר וְהָעֵלִים חִשְׁפוּ
אֶת סְפוּרוֹ שֶׁל עֵץ הַמְשֻׁפְּחָה, סְפוּר נוֹרָא.